

1

LUCA IK HOU VAN JE 4-EVER

SPATARO IS EEN OUWE VIEZERIK

LIEFDE IS ALS PARFUM MAKKELIJK OP TE SPUITEN MOEILIJK WEG
TE KRIJGEN ONMOGELIJK TE VERGETEN

GISTEREN GENEUKT MET CASALI UIT 3A WAS VERUKKELIJK

JE VERGEET HET BELANGRIJKSTE: LENGTE?

ER STAAT EEN R TE WEINIG, ANALFABEET!

Gioia Spada kent die krabbels inmiddels allemaal uit haar hoofd, en toch leest ze ze elke ochtend opnieuw, als ze met opgetrokken benen op de wc-bril haar broodje met bosbessenjam wegkauwt.

Aan de andere kant van de deur hoort ze de stemmen van een stuk of zes, zeven meiden uit haar klas die lachen, zich opmaken en elkaar advies vragen over wat ze moeten appen naar die eikel die nooit iets van zich laat horen.

Ze zou er trouwens haar hele verzameling Pink Floyd-lp's om durven te verwedden dat die sufkop van een Casali dat zinnetje zelf heeft opgeschreven. Het is echt wat voor hem om met een stift in zijn hand de meisjes-wc's in te sluipen en zo'n pareltje van een zin op de deur te

kalken, zodat alle meisjes op school weten dat hij een echt alfamannetje is. Bij wijze van reclamestunt zeg maar. Best slim eigenlijk, maar zieliger kan niet.

En die ontbrekende r kun je wel zien als een handtekening voor zo'n dom joch als hij.

De eerste bel gaat. De meiden uit haar klas glippen lachend naar buiten maar Gioia heeft haar broodje nog maar half op. Ze raakt even het littekentje achter haar rechteroor aan terwijl ze de seconden telt die nodig zijn om ongezien de wc uit te komen.

Ze ontbijt op school omdat, nou ja, omdat het thuis alleen te harden is als je niet wakker bent. Ideaal zou misschien zijn als je *niet leeft*, want alleen een dode voelt zich waarschijnlijk op zijn gemak bij haar thuis; daarom is ze sinds een paar maanden als eerste op school, sluit zich op in de wc en ontbijt daar.

Gioia Spada: zeventien jaar, rood haar, een stortvloed aan sproeten op haar neus en jukbeenderen. Twee ogen als grote blauwe meren die altijd helder lijken, ook als ze dat niet zijn. Steevast gekleed in een geruite flanelen blouse en een gescheurde, kreukelige spijkerbroek, en dan niet zo'n gescheurde, kreukelige die twee maanden huur kost, die van haar is gewoon hartstikke oud en de enige die ze heeft. Ze is best mager, al heeft ze als ze naar de meiden om haar heen kijkt constant het idee dat ze kilo's te zwaar is. Overigens is ze daar helemaal niet mee bezig, sterker nog, het kan haar geen moer schelen: ze heeft zich nog nooit in haar leven opgemaakt en besteedt aan haar kammen en aankleden evenveel tijd als een jongen en misschien wel minder.

Voor de jongens is ze dan ook een object dat mijlenver buiten de radar van aantrekkelijkheid valt. Op de laatste ranglijst van mooiste meisjes van de klas die ze hebben

opgesteld en daarna sadistisch hebben laten rondgaan, staat ze op de voorlaatste plaats. Ze staat alleen niet onderaan omdat het meisje dat na haar komt aan een spijsverteringsziekte lijdt en meer dan honderd kilo weegt, het arme kind.

Ieder ander zou het vreselijk vinden om te ontdekken dat ze op die plek stond en trauma's ontwikkelen die jaren psychoanalyse zouden kosten, maar Gioia Spada niet. Gioia was vooral woest op degene die de lijst had gemaakt en heeft het vel papier met alle namen in de prullenbak gegooid vóór haar dikke klasgenote het kon lezen.

Gioia Spada is apart.

Ja, als ze haar best deed zou ze er best mee door kunnen, maar verwacht niet de klassieke scène waarin het lelijke eendje van de school haar bril afzet en dan ineens beeldschoon is. Zo is ze niet. Ze draagt trouwens ook geen bril.

De tweede bel gaat.

Gioia gooit haar broodje in de wc, trekt door en doet de deur open. De meiden uit haar klas zijn weg, maar op de spiegel staat met lipstick:

NEVERAJAY, EET JE SOMS TE VEEL PRUIMEN DAT JE ALTIJD OP DE PLEE ZIT?

Gioia Spada, door haar klasgenoten onderling *Neverajoy* genoemd, stapt het lokaal binnen met 'The Great Gig in the Sky' op 10+ in haar oren. Dat heeft als groot voordeel dat ze niet hoeft te horen wat mensen zeggen, en het geeft haar de kans om aan haar tafeltje bij het raam een van haar lievelingsspelletjes te doen, door haar zelf Symposium gedoopt. Het gaat zo: ze kijkt naar de lippen van haar klasgenoten en fantaseert dan wat ze zouden kunnen zeggen, ze legt ze als het ware zinnen in de mond. En dus stelt ze zich voor dat Giulia en Silvia, die links van haar discussiëren over hoelang hun oogschaduw blijft zitten, zeggen: 'Die scène uit *American Beauty* is echt super ontroerend.'

'Ja, elke keer als ik die zie moet ik weer huilen.'

En bij de drie jongens die twee tafels voor haar opgewonden kibbelen over een strafschoep die Juventus niet heeft gekregen, fantaseert Gioia: 'Echt niet! Roger Waters zingt beter!'

'Ben je gek of zo? En Syd Barret dan?'

'Nee, gasten, David Gilmour is de beste van allemaal!'

Het echte onrecht is volgens Gioia dat je niet de hele dag je oortjes in mag houden. Als dat mocht, zou de wereld er een stuk beter uitzien.

Terwijl ze wacht tot de docent van het eerste uur binnenkomt, pakt ze een pen uit haar schoudertas en begint letters op haar linkerarm te schrijven. Langzaam en zorgvuldig gaat ze keer op keer met de punt van haar blauwe

pen over haar huid totdat de letters zo dik worden dat ze ook van een afstand zichtbaar zijn, en geleidelijk aan verschijnen de woorden: *Wenn ein Glückliches fällt*. Af en toe stopt ze om het resultaat te bewonderen en verschijnt er een glimlachje om haar mond. De solo van Clare Torry is ondertussen niet alleen geweldig maar ook heel welkom, want daardoor hoort ze niet het gegiechel van de jongens en meiden uit haar klas die gluren naar haar dagelijkse ochtendritueel: elke dag schrijft ze diezelfde zin op haar linkerarm. Niemand heeft enig idee wat die woorden betekenen, en dat Gioia, toen ze drie maanden geleden op deze school kwam, al snel werd bestempeld als Die-meid-die-stikt-van-de-problemen, komt ook door die vier woorden die ze elke ochtend opnieuw op haar arm schrijft.

‘Wat staat daar, joh? Is het Engels of zo?’ had Giulia Batta, nummer één op de ranglijst van mooiste meiden van de klas, op de derde dag gevraagd.

‘Of zo,’ had Gioia geantwoord, zonder haar ook maar aan te kijken. Ze had wel willen uitleggen dat het Duits was, en dat het bijna onvertaalbare woorden waren die iets betekenen als: ‘Als het geluk iets is wat valt’, en misschien had ze ook wel willen vertellen waarom ze juist die woorden elke dag op haar arm schreef, maar de manier waarop de vraag werd gesteld, de blikken van alle anderen eromheen, nou ja, die hadden ervoor gezorgd dat ze had geantwoord met: ‘Of zo.’ Wat overigens wekenlang ook de enige woorden waren geweest die ze met haar nieuwe klasgenoten had gewisseld. Het is namelijk zo dat je sommige dingen alleen kunt zeggen tegen mensen van wie je weet dat ze ze begrijpen. Daarom praten we ook zo weinig over wat we echt belangrijk vinden.

Er was maar één persoon, haar filosofiedocent me-

neer Bove, die in de pauze van diezelfde dag, toen zij met haar rug tegen de muur op het plein op een cracker stond te kauwen, langsliep, bleef staan, een paar stappen achteruit deed terwijl hij naar haar arm keek en zei: 'Ach, die goeie ouwe Rilke!'

Gioia had hem met open mond nagekeken toen hij zonder verder iets te zeggen fluitend verder liep. Meneer Bove: de eerste die het gedicht waaruit die regel kwam had herkend, en ook zo'n beetje de enige die op deze nieuwe school het woord tot haar richtte. En daarom de enige met wie Gioia echt graag wilde praten.

'Goeiemorgen,' zegt de docent biologie als hij binnenkomt, maar niemand beantwoordt zijn groet.

Ooit begroette Gioia de docenten. Tot ze zich gaandeweg realiseerde dat het hun absoluut niets uitmaakte. Hun 'goedemorgen' bij binnenkomst is weinig meer dan een vorm van inchecken. Het kan ze niet schelen of iemand wat terugzegt. Misschien is het een beetje kinderachtig, maar Gioia zou het leuk vinden als het weer ging zoals vroeger, toen de leerlingen bij binnenkomst van de leraar nog allemaal tegelijk opstonden en luidkeels in koor 'Goedemorgen meneer!' zeiden.

'Moest ik vandaag iets uitleggen of overhoren?' vraagt de docent. Het antwoord ligt nogal voor de hand, en dat komt dus wél in koor: 'Uitleggen!'

Al weten zelfs de landkaarten aan de wand dat maandag overhoordag is.

'Weten jullie het zeker? Het is toch maandag vandaag?'

'Ja meneer, het is maandag vandaag, maar de vorige keer zei u dat u zou uitleggen!' zegt Casali met zijn eeuwige rotkop vanaf de achterste rij.

Maar de leraar ruikt onraad. Hij haalt een agendaatje uit zijn zak, checkt even snel en zegt dan: 'Het spijt me

dat ik je moet tegenspreken, Casali, maar ik vrees dat je me woorden in de mond legt die ik niet heb gebruikt!

Docenten die alleen ingewikkeld praten omdat ze je graag een minderwaardig gevoel bezorgen: volgens Gioia verdienen die een eigen plekje in de hel.

‘Dus Casali, gezien je onhandige poging mij om de tuin te leiden, ben jij een van de twee gelukkigen die hier bij mij aan tafel mag komen converseren over lymfocyten en leukocyten.’

Casali zoekt steun bij de klasgenoten om hem heen, maar vangt bot. Neergeslagen ogen, hoofden die doen alsof ze iets in een rugzak zoeken, en diepe stilte.

‘Dus Casali, ik zit op je te wachten.’

Casali zegt: ‘Ik kom eraan, meneer!’ en hij schuift ondertussen zijn hand onder zijn tafeltje. De hele klas heeft al door wat er gaat gebeuren, want iedereen, behalve Gioia, begint meteen zijn biologieboek door te bladeren op zoek naar zo veel mogelijk informatie in zo kort mogelijke tijd. Die hand onder de tafel is het teken dat zometeen iemand anders de plek van Casali bij de overhoring moet innemen, terwijl hijzelf buiten schot blijft.

Hij staat op en gaat opgewekt naast de leraar zitten met de rustigste blik van de wereld.

‘Vanwaar dat blij gezicht, Casali?’

‘Ik heb het geleerd en kan niet wachten om dat te laten zien, meneer!’

‘Goed Casali, dan neem je me vast niet kwalijk dat ik *onverwijd* van start ga met een moeilijke vraag!’

‘Hoe moeilijker, hoe beter, meneer!’

‘Uitstekende houding, Casali. Goed, zou je mij de herkomst van de term leukocyten eens willen uitleggen?’

Casali glimlacht. Het is overduidelijk dat hij in zijn hoofd zit af te tellen:

Drie.

Twee.

Een...

Er wordt geklopt. Mario de conciërge komt binnen: 'Goedemorgen, sorry dat ik stoor, maar het is dringend. Er is een belangrijk bericht voor...' (De conciërge vouwt een briefje open) 'Gianluca Casali. Hij moet direct meekomen!'

Achter in de klas klinkt gegriinnik.

'Is er iets ernstigs aan de hand?' vraagt de leraar.

'Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat het bericht vanuit het ziekenhuis komt,' antwoordt de conciërge.

Casali tovert zijn meest ongeruste gezicht tevorschijn, staat op en zegt tegen de leraar: 'Kunt u mij ook later overhoren?'

'Natuurlijk, natuurlijk, dat kan altijd. Ga maar gauw Casali!'

En Casali maakt dat hij wegkomt.

Niemand van zijn klasgenoten vertrekt een spier. Niemand heeft de moed om op te staan en te zeggen wat er echt gebeurt. En dat alleen uit angst. Alleen omdat Casali een kleine dictator is die 'gruwelijk gave' feesten organiseert en je, als je niet wordt uitgenodigd, direct van het hokje 'iemand' naar het hokje 'niemand' verplaatst.

Behalve Gioia wil geen levend wezen ter wereld, zelfs niet de lymfocyten of de leukocyten, terecht komen in het hokje 'niemand'.

Dit is al de derde keer dit jaar dat Casali deze truc gebruikt. Bij drie verschillende docenten, maar wel de derde keer.

(Hij schuift Mario dan een biljet van tien euro toe en Mario speelt het spel geweldig mee door buiten adem de klas binnen te komen en te doen alsof er een familie-

tragedie dreigt. In werkelijkheid zitten de twee binnen drie seconden in het conciërgéhok te kaarten of op een tablet porno te kijken. Eikels.)

Van alle leerlingen is Gioia misschien de enige die iets zou kunnen zeggen, want:

A) voor die feesten wordt ze toch nooit uitgenodigd en

B) al nodigden ze haar uit, dan zou ze het er alleen uithouden als ze gedrogeerd was.

Natuurlijk, als ze iets zei zou dat betekenen dat ze een verraadster is, een lafbek, een worm, het laagste, verachtelijkste wezen van het universum.

Maar ach, Neverajoy Spada is al dat walgelijk lage en verachtelijke wezen in de ogen van het grootste deel van haar klasgenoten. En diegenen die nog niet zo over haar denken weten niet eens dat er een Gioia Spada bestaat.

Niet dat ze haar best doet om dat etiket van zich af te schrobben, trouwens. Sterker nog, soms kan ze zich op onverklaarbare wijze, al weet ze dat ze iets gaat zeggen of doen waarmee ze nog meer haat, geroddel en gegniffel over zich afroept, niet inhouden.

Ze weet dan dat het fout is, ze weet dat er wraakacties en represailles volgen, maar ze doet het toch. En ze weet zelfs niet waarom.

Dit is een van die keren. 'Meneer!' zegt ze, terwijl Casali nog bij de deur staat.

Achttien hoofden draaien zich naar haar om. Zesendertig ogen werpen haar hatelijke blikken toe. Casali klemt zijn kiezen op elkaar, zijn gezicht is al een dreigbrief op zich. Het spelletje lijkt voorbij.

'Ja goed, Gioia,' zegt de leraar.

'Hoezo, goed?' vraagt ze niet-begrijpend.

'Het is goed: kom maar, dan overhoor ik jou.'

'Nee meneer, ik wilde iets zeggen!'

'Daar is nu geen tijd meer voor. Vertel het maar tijdens de pauze, oké? En wat wacht je nog, ga!' zegt hij tegen Casali, die van de onoplettendheid van de docent gebruikmaakt om naar Gioia een gebaar te maken met zijn hand en zijn mond, een gebaar dat ze niet direct weet te interpreteren, maar onmiskenbaar een smerige pijpbeweging is.

Uit achttien monden komen achttien lachsalvo's. Geen achttien maar minstens drie opgestoken middelvingers ziet ze als ze naar voren loopt.

Gioia zucht, knijpt haar lippen op elkaar, raakt met haar wijsvinger even het kleine litteken achter haar rechteroor aan en fluistert haar lievelingsvloek: 'Shitplaneet.'

Niet dat ze het nooit geprobeerd heeft. Integendeel. Zolang ze zich kan herinneren probeert ze het al.

Ze heeft geprobeerd zoals zij te zijn. Het werkte niet.

Ze heeft geprobeerd zichzelf te zijn. Het werkte niet.

Zo is het altijd geweest en op de nieuwe school is het nog erger.

Als ze probeerde te zijn zoals zij, struikelde ze steeds. Als ze probeerde dezelfde zinnen te zeggen, dezelfde gebaren te maken, kwam het er bij haar allemaal even knullig uit. Ze vergiste zich in de werkwoordtijden, in de toon van haar stem, in alles. Ze lachte om grapjes die ze niet snapte en als ze zelf probeerde grapjes te maken lachte er niemand. Als ze liep struikelde ze elke drie seconden letterlijk over iets. En iedereen lachen. Vandaar haar bijnaam Neverajoy.

Op een goede dag besloot ze: goed, als ze me nemen zoals ik ben, oké, zo niet, het zij zo.

Het werd het zij zo.

Het duurde maar even of ze had voorgoed het etiket van alternatieve snob die je moest mijden als de builenpest. Ook nam niemand meer de moeite om erachter te komen wie Neverajoy Spada nu echt was, die meid die nooit wat zei, en als ze al praatte was het een en al chagrijn wat eruit kwam.

Want ja, op het oog is Gioia iemand die je wil ontlopen. Iemand die het zonder reden met de hele wereld aan de stok lijkt te hebben. Iemand van wie je je serieus

afvraagt of er iets mankeert aan de gezichtsspieren die nodig zijn om een glimlach te vormen.

Maar toch.

Toch heeft ze ook andere eigenschappen. Alleen weet niemand dat.

Want Gioia Spada is iemand die als ze een cadeau krijgt, alleen het kaartje dat erbij zit openvouwt en vergeet het cadeau uit te pakken. Gioia Spada is iemand die geen paraplu meeneemt als het regent, en als ze er een bij zich heeft laat ze hem dicht. Gioia Spada is iemand die wanneer ze een boek mooi vindt het niet in één ruk uitleest, maar er juist heel lang over doet, uit angst het te snel uit te hebben. Gioia Spada is iemand die niet zo vaak glimlacht, maar als ze het doet, gaat het licht aan. Gioia Spada is iemand die in opstellen alles zonder punten en komma's schrijft en pas aan het eind de interpunctie toevoegt. Gioia Spada is iemand die elke hond die ze tegenkomt begroet. Gioia Spada is iemand die als ze haar blouse aantrekt zich altijd vergist in de volgorde van de knoopjes. Gioia Spada is iemand die in haar kamer een wand vol foto's van zangers, schrijvers, schilders en dichters heeft, van wie vijfennegentig procent dood is. Gioia Spada is iemand die als ze een pizza eet altijd begint met de korst. Gioia Spada is iemand die, dat klopt, bijna nooit met mensen praat, vooral niet met mensen van haar eigen leeftijd, en niet omdat ze ze haat of zich er te goed voor voelt zoals iedereen denkt, maar alleen omdat ze ziet en voelt dat ze allemaal beter zijn dan ze zich voordoen, dat ze zeg maar een andere versie van zichzelf aan de buitenwereld tonen. Een leuke versie, die ze als dubbelgangers in hun plaats naar school, naar hun werk of naar de kroeg sturen, terwijl hun ware versies thuisblijven, lekker veilig opgesloten

in een kamer, uit angst dat iemand ze ziet. Gioia Spada is iemand die als ze er ook maar eentje zag, al was het er maar één, die niet zijn dubbelganger op pad stuurde, er geen seconde over zou nadenken om zich als dubbelzijdige tape aan die persoon vast te plakken. Want Gioia Spada is iemand van wie iedereen zegt dat ze mensen haat, dat ze beter in haar eentje op een onbewoond eiland kan gaan wonen, maar weet dat dat niet zo is, weet dat ze van mensen houdt, waanzinnig van ze houdt, ze bestudeert, observeert, altijd.

Ze heeft niet de pest aan mensen, ze heeft alleen de pest aan leugens; en het lullige is dat die twee dingen bijna altijd samengaan.

Niemand weet het, maar ze is iemand die als ze haar op de basisschool vroegen 'Wat wil je doen als je groot bent?' altijd hetzelfde antwoord gaf, namelijk 'Iemand gelukkig maken'.

'De wc's van een nachtclub schoonmaken na sluitings-tijd, met heel veel pis naast de pot en modder en kots en poep.'

'O, ja, zeker weten!'

'Met de hand alle muntjes van één, twee en vijf cent van een bank tellen, terwijl er naast je iemand continu willekeurige getallen tegen je roept.'

'Dat ook, zeker.'

'Seks hebben met een van je klasgenoten.'

'Dat is een lastige, maar ik doe het zeker weten liever!'

Gioia loopt met heel trage passen, sloffend bijna, en praat ondertussen met Tonia die naast haar loopt. Zoals elke dag werkt Tonia De Lijst af: de lijst van alle dingen die Gioia Spada liever zou doen dan naar huis gaan, naar het appartementje van twee verdiepingen in een van de gigantische flatgebouwen in de volksbuurt. Elke dag verzint Tonia nieuwe dingen, maar hoe vreselijk ze ook zijn, alles liever dan de deur opendoen, of zelfs maar de lucht in te ademen die in haar huis en in haar wijk hangt.

Ze heeft al behoorlijk wat lelijke en bouwvallige huizen gezien in haar zeventien jaar, maar dit huis heeft als extraatje dat het in een buitenwijk vol sociale huurwoningen staat, grote grijze flats beklad met schuttingtaal, bijna uitsluitend bewoond door ouwe brompotten en vol gezichten tegen wie je nooit gezellig glimlachend 'Goeiemorgen!' zou willen zeggen. Maar na jaren op de wachtlijst stonden ze eindelijk bovenaan en opende haar

moeder op een dag, in haar ochtendjas, een brief en zei met tranen in haar ogen: 'We hebben een huis!' En zo zijn ze drie maanden geleden op stel en sprong hierheen verhuisd.

'Acute aambeien oplopen, zodat je een week lang niet kan zitten!'

'O ja, graag!'

Tonia is haar beste vriendin. Grover gebekt dan een sergeant bij de marine, maar altijd bereid om Gioia goede raad te geven en haar te helpen op moeilijke momenten. Ze is lang, heeft een bobkapsel en af en toe een licht zuidelijk accent, en ze is de enige die Gioia bijna altijd aan het lachen krijgt. Ze is de perfecte vriendin: eerlijk, direct, ze zegt waar het op staat en is totaal geen expert in de kunst die alle meisjes die Gioia kent tot in de puntjes beheersen, namelijk dingen mooier maken dan ze zijn. Gioia heeft zich altijd afgevraagd waarom de meeste meiden een vriendin als goed beschouwen wanneer ze voorzichtig is en de juiste woorden weet te kiezen om niet te kwetsen. Iemand als Tonia is veel beter, die zegt als je je vreselijk gedraagt niet 'Misschien zou je, weet je, als je nu eens...', maar 'Hé meid, je stelt je vreselijk aan, dat weet je toch wel?'

Tonia is de perfecte vriendin om minstens een miljoen redenen, maar vooral om één: ze bestaat niet.

Ja, Tonia Vincenzi, zeventien jaar, met een Piemonteese vader en een moeder uit Salerno, heeft ze al leren kennen op de tweede dag nadat zij, haar moeder en oma Gemma hierheen zijn verhuisd, maar bestaat alleen in Gioia's hoofd. Ze is haar denkbeeldige vriendin. En dat is in veel gevallen superhandig. Ze volleybalt (dus als Gioia even weg wil van huis is er altijd wel een wedstrijd of een training om bij te gaan kijken), ze zit op een an-

dere school (je weet nooit of haar moeder op het idee komt om contact met haar te zoeken en te vragen hoe het op school gaat) en van haar ouders mag ze tot haar achttiende geen mobiele telefoon, want ze zijn ‘van de oude stempel’, met gezonde, strenge regels (dus zo loopt Gioia niet het risico dat haar moeder het nummer eist en begint te bellen als ze samen met haar op stap is). Ook omdat Gioia zelf ook geen mobiel heeft. Nee, inderdaad, die heeft ze niet. Misschien als enige zeventienjarige op het westelijk halfroond (samen met Tonia), maar zij heeft er geen. En niet omdat haar moeder van die gezonde regels heeft, maar simpelweg omdat ze het zich niet kunnen permitteren, aangezien oma's pensioen het enige geld is dat er binnenkomt, en daar moeten ze alle drie, plus de kat, van leven.

‘Alle afleveringen van alle seizoenen van *The Bold and the Beautiful* van begin tot eind kijken!’

‘Nee zeg, dat niet, dat kun je niet vragen, Tonia!’

Ze praat echt tegen Tonia, hardop. En ze praat heel vaak met haar, vooral als het tegenzit en ze iemand nodig heeft die haar aan het lachen maakt.

Gioia heeft namelijk sinds groep een van de basisschool de neiging in een eigen wereldje te leven. De juffen hadden dat als eerste opgemerkt, toen ze zagen dat ze het grootste deel van de tijd in het niets zat te staren en nooit haar aandacht bij de les kon houden. In die tijd ongeveer ontdekte Gioia dat de wereld in haar hoofd veel boeiender kon zijn dan die erbuiten.

‘Hoezo, hou je niet van *The Bold*?!’ vraagt Tonia als ze er bijna zijn.

‘Ben je gek of zo?’

Ja, afgezien van *The Bold*, zou ze zo'n beetje alles doen om maar niet te hoeven zien wat ze gaat zien zodra ze

een voet over de drempel zet: haar moeder al halfdronken languit op de bank voor de tv; de gootsteen vol vuile vaat met een paar gonzende vliegen erboven; haar oma Gemma in het achterkamertje met een bungelend infuus en een katheter dat verwisseld moet worden; Kakkie de spookkat die overal en nergens in huis rondwaalt en ongehinderd spullen vernielt. En dan die onverdraaglijk muffe lucht, de schimmelvlekken in de hoek tussen de keuken en de woonkamer, het kraantje van de wc dat al lekt sinds de dag dat ze hier aankwamen.

Het enige wat ze niet weet is of mama deze keer een vriendje bij zich heeft, dat gebeurt af en toe. Meestal zijn het jongens tussen de twintig en vijfentwintig die ze vlak voor sluitingstijd in een of andere kroeg heeft opgeduikeld en die niet kunnen wachten om trots rond te bazuinen dat ze een *milf* hebben gehad; of het zijn mannen van boven de vijftig, werkloos, afzichtelijk, met een baard van drie dagen en hele koffersets onder de ogen. De laatste keer was het een vent van eenenvijftig, met over zijn kale hoofd gekamd haar en een brouw-r die, toen Gioia binnenkwam en netjes gedag zei, antwoordde met: 'Je had niet gezegd dat je een dochteg had.'

Het meest gênante is dat haar moeder nooit zelf tegen haar vriendjes zegt dat Gioia haar dochter is. Wanneer (en als) ze haar voorstelt, introduceert ze haar altijd als 'mijn huisgenote' of 'mijn zus' of 'mijn nichtje dat heeft gevraagd of ze hier een paar dagen mag logeren'.

Gioia heeft geen idee waarom haar moeder dat doet. Of misschien toch wel: waarschijnlijk is ze bang dat de aanbieder van die dag acuut de benen neemt bij de aankondiging van kroost, zonder dat ze beseft dat: A) het wegjagen van dat soort aanbidders haar *doel* zou moeten zijn en niet haar angst en B) het mannen zijn die al de

eerste avond, sterker nog, bijna allemaal al het *eerste uur* met haar naar bed zijn geweest en dus helemaal niet van plan zijn om iets serieus met haar op te bouwen.

Dus nadat ze langs het grote LEVE DE KUT is gelopen dat iemand in kleur op de buitenmuur heeft gespoten, klimt ze de twee trappen naar haar flat op, legt haar hand op de deurknop en blijft een seconde staan.

‘Shitplaneet,’ zegt ze, vandaag voor de tweede keer.

En dat zegt ze omdat ze haar moeder buiten al tegen iemand kan horen schreeuwen. En als die persoon antwoord geeft, weet ze direct wie het is.

‘Misschien toch liever *The Bold!*’